

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Έλλάδι... Δρ. 3.
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν... 20
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—264

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ συνο-
δευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν
ἀπαράδεκτοι.

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

« Ἐξ ἡμέρας ἐργά και ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου,
καὶ τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάββατα Κυρίου τῷ Θεῷ σου·
καὶ ποιήσεις ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον σου καὶ ὁ υἱός σου καὶ
καὶ ἡ θυγάτηρ σου, ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδικὴ σου, ὁ
βοῦς σου καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου καὶ πᾶν κτήνός σου»
(Ἐξὸδ. κεφ. Κ', 9—11).

Ὅτι ἡ τήρησις καὶ ὁ ἀγιασμός τῆς Κυριακῆς εἶνε
καθῆκον καὶ χρέος ἐπιβαλλόμενον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ, καὶ ὅτι ὁ τῆρῶν καὶ φυλάττων αὐτὴν ἔχει τὰς
εὐλογίας τοῦ Ἱψίστου, περὶ τούτου νομίζομεν δὲν εἶ-
νε ἀνάγκη πολλοῦ λόγου. Ἐάν ὁ τοῦ γονεὺς αὐτοῦ σε-
βόμενος καὶ τιμῶν εὐτυχῆ καὶ μακρὸν ζῆ χρόνον,
πῶς ὁ τὸν Θεὸν τιμῶν καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τῆρῶν
δὲν θά ἔχη τὰς εὐλογίας αὐτοῦ καὶ δὲν θά εὐδαιμονήσῃ
καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ; Ὁ Θεὸς ἠλόγη-
σε τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἡγάσεν αὐτήν· δὲν
θά εὐλογῆσῃ λοιπὸν καὶ δὲν θά ἀγάσῃ τοῦ φυλάτ-
τοντάς αὐτήν; Ἐάν οἱ λόγοι ἐπιγείου βασιλείας δὲν
ἀθετοῦνται, οἱ λόγοι τοῦ Ἱψίστου ἐλέγησαν εἰς μά-
την; Οὐχὶ βεβαίως. Ἀλλὰ, ἀν οἱ τὰς Κυριακάς ἐργα-
ζόμενοι καὶ τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου παραβαίνοντες
νομίζωσιν ὅτι ὠφελοῦνται καὶ κερδαίνουσι, πολὺ ἀπα-
τῶνται καὶ συμβαίνει εἰς αὐτοὺς ὅ,τι συνέβη καὶ εἰς
τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἰσραηλίτας.

Ὁ Θεὸς εἶχε διατάξει τοὺς Ἰουδαίους νὰ μὴ συλ-
λέξωσι μήτε τὸ μάννα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου.
« Ἐξ ἡμέρας συλλέξατε, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάβ-
βατα» (Ἐξὸδ. 16, 26)· ἀλλ' Ἰουδαῖοι τινὲς ἀπλη-
στοὶ ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου νὰ συλ-
λέξωσιν, ἀλλὰ δὲν εὗρον οὐδέν. «Καὶ οὐχ εὔρον»
«Ὁμοίως καὶ τινεὶ ἐκ τῶν Χριστιανῶν, λέγει ὁ πῶλύς

»Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, ὑπολαμβάνουσιν ὅτι ἐπιστρέ-
»φουν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν ἢ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον μετὰ
»τινος κέρδους. Θαρροῦσιν ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐσυμφώνησαν
»μῖαν πραγματείαν, μὲ τὸ νὰ ἐξέδωκαν ἐν τι μέρος,
»μὲ τὸ νὰ ἐσύναξαν ὀλίγα ἀργύρια· θαρροῦσιν, εἶπα,
»ὅτι ἐκέρδησαν κάποιόν τι καὶ ὠφελήθησαν. Ὅμως
»πλανῶνται· ἐκείνη ἡ συμφωνία ἕως τὸ ὕστερον δὲν
»τελεσφορεῖ· ἐκείνη ἡ πώλησις δὲν τοὺς ἀνορθοῖ· ἐκεί-
»να τὰ ἀργύρια διὰ τινὰ ἐπισυμβαίνουσαν περίστασιν,
»νεὶς κλπὸν καὶ εἰς ἀνεαὸν τελευταίον διασκεδάζον-
»ται· καὶ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἠλπίζον νὰ εὔρου,
»τελευταίον δὲν τὴν ἦδραν. «Ἐξῆλθον τῇ ἑβδόμῃ συλ-
»λέξαι καὶ οὐχ εὔρον» (Εὐγεν. ἐν Ἀδολεσχ. Φιλοθ.
τόμ. Γ. σ. 311).

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαιοῦσι τὰ γεγονότα
πολλῶν δυστυχισάντων καὶ χρεωκοπισάντων, διότι
περιεφρόνησάν τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τούτου
δύνανται οἱ ἀμφιβάλλοντες ν' ἀναγνώσωσι καὶ μελε-
τήσωσι τὸ ἐξῆς βιβλίον, ὅπερ νεωστὶ μεταφρασθὲν εἰς
τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἐπιγράφεται «Κυριακὴ ἢ ἐπίθρα-
»δρασις αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὑγιείας καὶ τῆς εὐθυμίας
»τῶν λαῶν—ὁπὸ Καρόλου Χιλλ γραμματέως τοῦ
»Συνλόγου πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἐργατῶν κατὰ τὰς
»Κυριακάς».

Ἀλλ' ἡ τήρησις τῆς Κυριακῆς, εἶνε καθῆκον ὅπερ
ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς χάριν τῆς συντηρήσεως καὶ
ὑγιείας ἡμῶν. Καθὼς ὁ τὴν νύκτα ἀναπαυόμενος ἐρ-
γάζεται τὴν ἡμέραν μετὰ νέων δυνάμεων καὶ εὐθυ-
μίας, οὕτω καὶ οἱ τὴν Κυριακὴν ἀναπαυόμενοι ἔχουσι
μεῖζονα διάθεσιν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι κατὰ τὰς λοιπὰς
ἡμέρας. «Ἡ νύξ, λέγει διάσημὸς τις ἰατρός, εἶνε ἡ
»ἀνάπαυσις ἢ τὸ σάββατον τῆς ἡμέρας· καὶ αὕτη μὲν
»ἀνάπαυσις γονεὶ τὸ κεκμηκὸς σῶμα, τοῦ ἀνθρώπου ἐκ
»τῶν ἐργασιῶν τῆς μιᾶς ἡμέρας, ἢ δὲ τῆς Κυριακῆς
»ἀνάπαυσις ἐκ τῶν ἠνωμένων κτύπων τῶν ἐξ ἡμερῶν.
»Εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ εἰς τὰ ζῶα ἡ ἀνάπαυσις τοι-
»αύτης κυριακῆς ἀναπαύσεως ἀπεδείχθη τρανώτατα.»

(Ἴδε τὸ μνημονευθὲν ἔργον περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Κυριακῆς σ. 15.) Οἱ τὰς Κυριακὰς τηροῦντες δὲν ἐργάζονται μόνον ἔχοντες ἀκαμίας καὶ ἀναγεωμένους τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ ζῶσι μακρότερον χρόνον παρά οἱ ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς. «Διὰ τῆς τήρησός τῆς Κυριακῆς, λέγει ἄλλος ἰατρός, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ παραταθῆ κατὰ μέσον ὄρον, πλέον τοῦ ἑβδομοῦ τῆς ὅλης περιόδου αὐτῆς, τοῦτέστι πλέον ἢ τῶν ἑπτὰ ἐτῶν ἐπὶ τοῖς πενήντην» (αὐτόθ.).

Ὅτι οἱ ἀναπαύομενοι κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ μακρότερον ζῶσι χρόνον καὶ πλεοτέραν ἐργασίαν κάμνουσιν ἢ οἱ ἐργαζόμενοι κατ' αὐτὰς, πλείστα ἔχουσι τούτου παραδείγματα. Μὴ θέλοντες ὅμως νὰ ἐπεκτείνωμεν τὸ παρὸν ἄρθρον ἐν περιοδικῷ οὕτω μικρῷ, περιοριζόμεθα εἰς δύο παραδείγματα ἀρούμενοι αὐτὰ ἐκ τοῦ προμνημονευθέντος βιβλίου.

Κατὰ τὸ 1849 καὶ 1850 πλείονες τῶν 50,000 ἀνθρώπων μεταβαίνοντες εἰς Καλλιφορνίαν διήνυσαν, διελθόντες τὴν Ἀμερικανικὴν Ἠπειρὸν, διάστημα πλέον τῶν 2,000 μιλίων. Ἐκ τῶν ὁδοιπορούντων ὅσοι ἀνεπαύοντο τὰς Κυριακὰς ἔφθασαν πολὺ πρότερον καὶ εἰς πολὺ καλλίτερον κατάστασιν παρά οἱ ὁδοιπορῦντες καὶ τὰς Κυριακὰς.

Ὁ κ. Βάγγαλ, ἐπιτηρητὴς μεγάλου σιδηροδρομίου, ἐν ἔτει 1841 ἔπαυσε τὰς ἐργασίας τῶν σιδηροδρομίων του κατὰ τὰς Κυριακὰς. Μετὰ ἑπτὰ δὲ ἔτη ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Ἐργάσθημεν πλείονα ποσότητα σιδήρου καὶ ἡμεῖς μᾶλλον ἀπηλλαγμένοι δυστυχημάτων καὶ προσκομμάτων κατὰ τὸ ἑξαήμερον διάστημα τῆς ἐργασίας ἡμῶν συγκριτικῶς πρὸς τὰ προηγούμενα ἑπτὰ ἔτη τῆς ζωῆς μας.»

Παραλείποντες τὰς συνεπείας τῆς καθ' ἑκάστην ἐργασίας οὐδὲ τῶν Κυριακῶν ἐξαιρουμένων καὶ παραπέμποντες τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἀθηναϊκῆς εἰς τὸ προμνημονευθὲν σύγγραμμά νὰ μάθωσι τὰ δεινὰ ἀποτελέσματα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ὑγιεινῆς συμπεριλαμβανέν ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι οὐ μόνον «οἱ ἐργοστασιαῖοι εὐδοκίμοι μᾶλλον χορηγοῦντες εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἀνθρώπους τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς παρά ἐὰν ὑποχρῶσιν αὐτοὺς νὰ ἐργάζωνται καὶ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος,» ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλα μετερχόμενοι ἐπαγγέλματα, συμφέρον ἔχουσι νὰ ἀναπαύωνται αὐτοὶ καὶ νὰ ἀφήνωσι νὰ ἀναπαύωνται καὶ οἱ υἱοὶ των καὶ αἱ θυγατέρες των, οἱ ὑπὲρ τῆς καὶ ὑπὲρ τῆς, οἱ βίαι καὶ οἱ ὄναι καὶ πάντα τὰ ὑποζύγια των.

Διδόντες μικρὰν νύξιν πρὸς τὸν ἀγιασμόν καὶ τὴν ἀγάπασιν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ παραπέμποντες εἰς τὸ προμνημονευθὲν βιβλίον τοὺς θέλοντας νὰ ἴδωσι καὶ μάθωσι πλείω, χαίρομεν ἀπὸ καρδίας ὅτι τοῦ ζητήματος τούτου ἐπελάβοντο καὶ δημοσιογραφικὰ ὄργανα καὶ φωνὴν ὑψώσαν ὑπὲρ τοῦ ἀγιασμοῦ τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς καταπαύσεως ἀπὸ πάσης ἐργασίας. Οὕτω περὶ αὐτῆς ἔγραψαν αἱ «Νέαι Ἰδέαι» καὶ αὐτὸς ὁ «Ραμπλαγῆς» προτρέποντες καὶ συμβουλευόντες τοὺς διευθυντὰς ἐφημερίδων νὰ παύσωσιν ἐκδιδόντες κατὰ τὰς Κυριακὰς τὰς ἐφημερίδας των.

Ἐν τέλει ὑπομνησκόμενοι τοῖς δημοσιογράφοις ὅτι καθήκον καὶ συμφέρον ἔχουσι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὸν ἀγιασμόν τῆς Κυριακῆς καὶ αὐτοὶ ἔχοντες ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ διδόντες αὐτὴν εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν ἐκείνων ἀποδοτικῶς καὶ εὐθυμότερους εἰς τὸ ἐργάζεσθαι τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος.

Ἡ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΖΗΤΗΣΑ θέμα τι διὰ τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας τῆς καλῆς «Ἀθηναϊκῆς» καὶ εὗρον τὸ περὶ τῆς χρήσεως τοῦ χρόνου. Ἐνόησι ὁ χρόνος εἶναι ἐργαλεῖον πολὺτιμον ἀλλὰ τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ ἀφίνουμεν νὰ ἐκφεύγῃ τῶν χειρῶν ἐνῷ ἡδυνάμεθα νὰ κάμωμεν πολὺτιμον χρῆσιν αὐτοῦ. α) πόσοι ἐξ ὑμῶν ἀφίνετε νὰ παρέρχωνται καθ' ἑκάστην αἱ ὥραι, ἄλλοτε μὲν οὐδὲν πράττοντες, ἄλλοτε κακὰ πράττοντες, ἄλλοτε τὸ ἐναντίον ἐκείνων, ὧν ἔπρεπε. β) ἐκ τῆς ἡλικίας ὑμῶν, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ μάθετε ὅτι ὁ χρόνος εἶναι πολὺτιμος, μάθετε νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὸν καλῶς, διότι οὐδὲν δυσκολώτερον, ἢ νὰ εὗρητε ἕνα ἄνθρωπον μεταξὺ ἐκατὸν γινώσκοντα τί ἀξίζει ὁ χρόνος, γινώσκοντα ὅτι ἡ σήμερον δὲν ἐπανέρχεται πλέον.

Ποσάκις δὲν εἶπατε—ἐν δευτερόλεπτον εἶναι τίποτε—ἀλλ' ὅμως μὲ τὸ δευτερόλεπτον τούτο γίνονται τὰ λεπτά, μὲ τὰ λεπτά αἱ ὥραι, καὶ μὲ ταῦτα πάλιν γίνονται αἱ ἡμέραι. Ποσάκις δὲν εἶπατε—ἀς μὴ ἐργασθῶ μετὰ ἐν τέταρτον εἶναι τὸ πρόγευμα. Ἀλλὰ ἐὰν ὅλας τὰς ἡμέρας ἀνεγινώσκετε ἐν τέταρτον πλεϊότερον, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἦτο ὡς ἂν εἰ ἀνεγινώσκετε δέκα ἡμέρας. Ἐντὸς τῶν δέκα τούτων ἡμερῶν πόσα πράγματα δὲν ἠθέλατε ἀναγνώσει.

«Εἰς τῶν μεγαλειτέρων ἀρχόντων τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, λέγει Γάλλος τις συγγραφεὺς, ὁ καγγελάριος Δαγγισῶ, ἐνυμφεῖθι σύζυγον ἔχουσαν ἀπάσας τοῦ κόσμου τούτου τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν φῶς ἀνευ σκοτίας, μεθ' ὅλας τῆς ταύτας ἀρετὰς, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ ἀργοπορῆ πάντοτε. Ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος ἐκεῖνο τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἦλθον εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἐν τέταρτον ἀργότερον, καὶ οἵτινες καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν τρέχουσιν ὀπίσθεν τοῦ ἐπαράτου τούτου τέταρτου χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τὸ συλλάβωσιν. Ὁ καγγελάριος μᾶτην τῇ ἀπῆλυσε τὰς συμβουλὰς του, οὐδὲν ἔσχον ἀποτέλεσμα. Ἀπελπισθεὶς ὅθεν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ φαγητοῦ μελανοδοχεῖον καὶ χάρτην, καὶ κατὰ τὸ τέταρτον αὐτὸ, ὅπερ πᾶς τις πρὸ τοῦ γεύματος θὰ ἔχανε, ὁ καγγελάριος ἔγραψεν. Συνέγραψε βιβλίον ὀλόκληρον—τὰς δημοσκευτικὰς του μελέτας—βιβλίον ὅπερ καὶ σήμερον ἐτι ἀναγινώσεται.»

Ἴδου λαμπρὸν παράδειγμα, μιμηθεὶτε αὐτό. Ἐὰν ἔχητε πέντε λεπτά ἐξωδεύσατέ τα ἐπιφελῶς. Πρὸ παντὸς μὴ ἀναβάλλετε δι' αὔριον, ὅτι ἔχητε σήμερον νὰ κάμψτε. Λέγοντες ἀς γράψωμεν αὔριον καὶ γράφοντες σήμερον ἠθέλωμεν πληρώσει βιβλιοθήκην ὀλόκλη-

ρον, διότι ἡ αὔριον αὕτη εἶναι τὸ τέταρτον, σχεδὸν πάντοτε, τῆς κ. Δαγγισῶ, ὅπερ οὐδέποτε ἐρχεται.

Ἀγαπάτε τὸν χρόνον ὡς τὴν ζωὴν σας αὐτὴν, ἀφοῦ διερχομένου αὐτοῦ συνδιέρχεται καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ. Εἶναι τὸ λεπτότερον, τὸ ἰδανικότερον, ἀλλὰ καὶ τὸ πολυτιμώτερον ὄνιον, ὅσον ἡ φύσις μᾶς ἔδωκεν... Καὶ ὅμως ἡ μανία ἡμῶν ἀφίνει αὐτὸ καὶ χάνεται ἐνῷ εἰσεύρομεν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀνακτήσωμεν πλέον.

Ὁ φιλόσοφος Σενέκας ἐσημεῖον πάντοτε τοῦ ἐξώδευε τὸν καιρὸν του, καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν, ὡς λέγει ὁ ἴδιος νὰ καυχῆθῃ ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτοῦ ἔχανε, ἠδύνατο ὅμως νὰ γνωρίζῃ, ὅπερ ἔχανε καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπωλείας.

Οἰκονομεῖτε ὅθεν τὸν χρόνον. Ἐπιφελήθησθε τῆς νεότητός σας.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγὼν καὶ διὰ τὸν ἀγῶνα τούτου πρέπει πρώτως νὰ προαλειφώμεθα.

Α. Α. ΜΗΛΙΩΤΗΣ.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 16].

ΤΡΕΙΣ ἢ τέσσαρας ἑβδομάδας μετὰ ταῦτα νεανίας τις ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν συρμόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐπισήμου κυρίου, καὶ εἶπε πρὸς θεράποντα μὲ ἀπότομον, καὶ σχεδὸν αὐθάδη τρόπον.

«Ἐδῶ εἶναι ὁ κύριος Χάρδης;»

«Ἐδῶ εἶναι,» ἀπεκρίθη ὁ θεράπων.

«Λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω.»

«Θέλετε νὰ καθήσθε, κύριε, ὀλίγον; διότι ἐνασχολεῖται τώρα.»

«Πόσην ὥραν θὰ ᾖναι ἐνησχολημένος;» πρῶτησεν ὁ νέος τραχέως καὶ ἀνυπομονῶς.

«Ὅχι πολὺ, καθήσατε.»

Ὁ νέος ψυθιρίζων ἤρχισε νὰ περιπατῆ θορυβῶδῶς μετὰ τινος δὲ στιγμῆς στραφεὶς πρὸς τὸν θεράποντα, εἶπε,

«Πήγαινε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν κύριον Χάρδην, ὅτι ὁ Κάρλος Ρεϊνόρος ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἴδῃ.»

Ὁ θεράπων ὑπήγγειν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐπιστρέψας μετὰ τινος στιγμῆς, τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος Χάρδης θέλει εἰσελθεῖ μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ὅτε δὲ μετὰ παρέλευσιν αὐτῶν κυρίου τις, μεθ' οὗ ὁ κύριος Χάρδης ἐνησχολεῖτο ἐξῆλθεν, ὁ νεανίας εἰσῆλθε.

«Καλ' ἡμέρα, Κάρλε,» εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης μειδιῶν καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρα του πρὸς αὐτὸν εἰσερχόμενον. Ὁ κύριος Χάρδης ἦτον ἄνθρωπος ὀλίγον προβεβηκυίας ἡλικίας, μὲ πρόσωπον, ὅπερ ἐνέφαινε σταθερότητα χαρακτῆρος, ἠνωμένην μετὰ νοημοσύνης καὶ πείρας. Τὸ μείδιμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχαίρετο τὸν νεανίαν, διήρκεσε μόνον μίαν στιγμὴν, ἡ δὲ εἰς τὰ γέγηθός του, καὶ ἐπειτὰ τὸ βλέμμα του κατέστη σοβαρὸν.

«Ἵπασθε,» εἶπεν ὁ Κάρλος, ἀμα ἐκάθητε κατὰ

παρακλήσιν τοῦ κυρίου Χάρδην, ὅτι γνωρίζετε, ὅτι εἶμαι ἐνῆλιξ σήμερον.»

«Μάλιστα, Κάρλε, τὸ γνωρίζω,» ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χάρδης.

«Πρὸς τούτους γνωρίζετε,» εἶπεν ὁ Κάρλος, «ὅτι κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ πατρός μου, μέλλω τώρα νὰ λάβω τὸ μερίδιόν μου ἐκ τῆς περιουσίας του.»

Ὁ κύριος Χάρδης ἐκλινε, δεικνύων τὴν συγκατάθεσιν του.

«Ποίαν ἡμέραν θὰ εἰσθε ἔτοιμος νὰ μοι τὸ παραχωρήσῃτε;»

«Ὅποταν ἐπιθυμήτε.»

«Θέλω τώρα,» εἶπεν ὁ νεανίας—ἦτοι ἀμα τὰ νόμιμα σχετικά ἔγγραφα ἐτοιμασθῶσι. Σήμερον χρειάζομαι πέντε χιλιάδας ταλλήρων. Δύναμαι νὰ τὰ ἔχω;»

Ὁ κύριος Χάρδης ἐκύτταξε τὸν νέον, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔφερεν ἡδὴ λυπηρὰ σημεῖα ἀκολασίας, καὶ ἀσωτίας, καὶ ἐδίστασε νὰ ἀποκριθῇ.

«Μὲ ἐκαταλάβετε, κύριε;» ὁ τρόπος τοῦ Κάρλου Ρεϊνόρου ἦτον ἀνυπόμονος.

«Σὰς καταλαμβάνω, Κάρλε.»

«Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἔχω τὰ χρήματα σήμερον;»

«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω σφετεριστὴς ξένων χρημάτων, Κάρλε, ἀλλ' ὡς φίλος τοῦ μακαρίτου πατρός σας, καὶ ἰδικὸς σας λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ ἐρωτήσω ποίαν χρῆσιν ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμψτε τασούτων χρημάτων;»

Ὁ νεανίας ἀνεπήδησεν, ὡς δῆθεν προσβληθείς, καὶ εἶπε προσπαθῶν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν προσβεβλημένην τιμὴν του.

«Πιστεύω, κύριε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι λίαν ἀρμόδιος καὶ ἰκανὸς νὰ διοικήσω τὰς υποθέσεις μου. Εἶμαι ἀνὴρ πλέον, καὶ ὑπεύθυνος εἰς οὐδένα.»

Ὁ κύριος Χάρδης ἔνευσε ψυχρῶς καὶ ἀπεκρίθη,

«Ἐλθετε εἰς τὴν μίαν ὥραν, καὶ θὰ ᾖμαι ἔτοιμος.» Ὁ Κάρλος ἀνέσυρε τὸ ὀρολόγιόν του καὶ τὸ ἐκύτταξε μετὰ τινος λύπης, διότι δὲν τὰ ἐλάμβανε ἀμέσως ἦτο δὲ τότε ἀκριβῶς ἡ δεκάτη ὥρα.

«Εἰς τὴν μίαν εἶπατε;» ἐλαφρῶς δὲ αἱ ὄφρυς του συνεστάλησαν.

«Μάλιστα, κύριε, εἰς τὴν μίαν.»

Ὁ Κάρλος κλίνας τυπικῶς ἀπεσύρθη. Ἀμα δ' οὐτος ἀφῆσε τὸ γραφεῖον, ὁ κύριος Χάρδης λαθὼν τὸν πύλον του, ἐξῆλθε κατεσπευσμένος, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ρεϊνόρου, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ.

«Ὁ υἱός σας εἶναι ἐνῆλιξ σήμερον,» εἶπεν, ἀμα εἶδε τὴν κυρίαν Ρεϊνόρου.

«Μάλιστα, αὕτη εἶναι ἡ εἰκοστὴ πρώτη γενέθλιος ἡμέρα του,» ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ὅστις οὐδὲν σημεῖον εὐχαριστήσεως ἐδίδεν.

«Πρὸ ὀλίγου ἦλθε νὰ με ἴδῃ.»

Ἡ κυρία Ρεϊνόρου ἐκύτταξε σεμνοπρεπῶς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκτελεστοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐπιθυμῶ νὰ λάβῃ τὸ μερίδιόν του, ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας διὰ μίας, εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης.

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἐταράχθη.
 «Θὰ τὸ ἐξοδέσῃ, φοβοῦμαι, ὡς νερόν,» εἶπε,
 «Καὶ ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι,» παρετήρησεν ὁ ἐκτελε-
 στής.
 «Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ μὴ δώσωμεν τὰ χρήματα
 εἰς τὰς χεῖρας του; ἤρρωσεν ἡ μήτηρ του.

Ῥεϊνόρου μὲ βλέμμα ἀπελπιστικόν· «τίνα χρῆσιν ἔ-
 κάμη τόσων πολλῶν χρημάτων;»
 «Ὅχι καλὴν βεβαίως χρῆσιν,» ἀπήντησεν ὁ κύριος
 Χάρδης.
 «Μὴ τῶ τὰ δίδῃτε,» εἶπεν ἡ κυρία Ῥεϊνόρου, μετὰ
 πολλῆς συγκινήσεως.

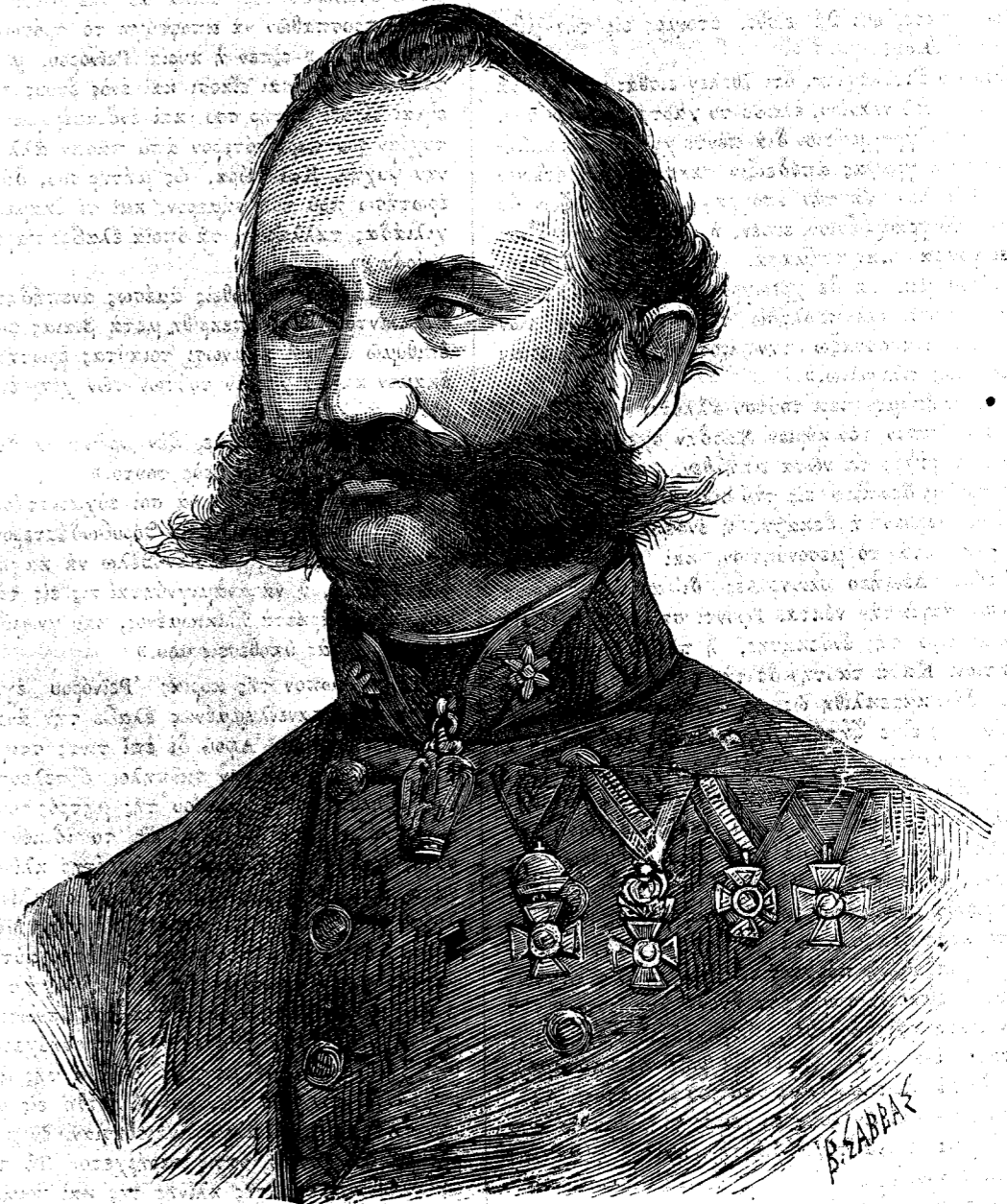
Ὁ πλάνης Ἰταλός. (Ἰδε σελ. 135).

«Ὅχι, νομίζω,» ἀπεκρίθη. Οἱ ὄροι τῆς διαθήκης
 εἶναι ὀρισμένοι. Ἔρχομαι τώρα νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι
 αὐτὸς χρειάζεται πέντε χιλιάδας ταλλήρων σήμερα,
 καὶ βιάζεται πολὺ νὰ τὰ λάβῃ.»
 «Πέντε χιλιάδας ταλλήρων!» ἐξερῶνησεν ἡ κυρία

«Θὰ ἦναι ἀσυγχώρητος προσβολή,» εἶπεν ὁ ἐκτε-
 λεστής, «φέρουσα εἰς ῥῆξιν ἡμᾶς, καὶ καταστρέφουσα
 πᾶσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν μου εἰς τὸ μέλλον. Εἶναι
 καλὸν νὰ διακινδυνεύσωμεν τοῦτο τὸ μέσον;»
 Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου κατέστη ἔτι

μᾶλλον ταβλιμμένον. «Βλέπω, βλέπω,» ἀπάντησε, συ-
 στρέφουσα τὰς χεῖρας ἐν νευρικῇ ταραχῇ καὶ ἀνη-
 συχίᾳ. «Καὶ ἂν ἡ ἐπιρροή σας ἀπολεσθῇ, οὐδεμία
 ἐλπίς ὑπάρχει ὑπὲρ αὐτοῦ. Δὲν δὲ στέργῃ νὰ ἀκούσῃ
 οὐδεμίαν λέξιν ἐπιπληκτικὴν, ἢ συμβουλήν παρ' ἐμοῦ.
 Ὡ! ἐπιθύμω μυστικῶς νὰ ἀπέθνησκεν ὁ πατὴρ του
 πτωχός.»

«Κάμετε ὅπως στοχαζέσθε καλλίτερον,» ἀπεκρί-
 θη ἡ κυρία Ῥεϊνόρου, ἐνῶ ἔρρεον τὰ δάκρυα ἐπὶ τῶν
 ὤχρων παρειῶν της, «ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ τὸν προσ-
 βάλλετε ἢ μόνη μου ἐλπίς εἶναι εἰς ὑμᾶς. Ὅταν ἡ
 ἐπιρροή σας ἀπολεσθῇ, αὐτὸς εἶναι χαμένος.» Καὶ τὸ
 σῶμα τῆς δυστυχούς μητρὸς ἔτρεμεν ὑπὸ τῆς σφο-
 δρᾶς πάλιν τῶν αἰσθημάτων της.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΒΙΤΣ. Ἀρχιστράτηγος τοῦ ἐν Βοσνίᾳ Αὐστριακοῦ στρατοῦ.

«Θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τὸ παιδίον, εἶμαι βέ-
 βαιος, εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης. Ἀλλὰ τώρα πρόκει-
 ται περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τὰ χρήμα-
 τα, τὰ ὅποια ζητεῖ; Ταῦτα εἶναι ἰδικὰ του δικαιο-
 ματικῶς, καὶ ἂν τὰ κρατήσω τώρα, τοῦτο δὲν θέλει
 διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ.»

Κατὰ τὴν μίαν ὥραν ἀκριβῶς ὁ Κάρολος Ῥεϊνορου
 μετέβη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Χάρδη, ὅστις
 ἐλυπήθη ἰδὼν αὐτὸν, σχεδὸν μεθυσιμένον.
 «Θὰ λάβω ταῦτα τὰ χρήματα,» εἶπε μὲ τρόπον
 ἀνθρώπου περιμένοντος ἄμεσον συγκατάθεσιν εἰς τὴν
 ἐπιθυμίαν του.

«Θά μοι ἦτο καλλίτερον νὰ μετρήσω τὰ χρήματα αὐρίον,» εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης, μὲ τρόπον γλυκύν καὶ φιλικόν.

«Δύνασθε νὰ περάσπητε χωρὶς αὐτὰ μέχρι τῆς αὐρίον;» «Δὲν σὰς εἶπον, ὅτι τὰ χρειάζομαι σήμερον;» καὶ ὁ νέος ἔδειξεν ἀγανάκτησιν τινα.

«Ναί, Κάρολε.» «Λοιπὸν, κύριε, ἐνόουν καλῶς ὅ,τι εἶπον.» «Μοὶ εἶπατε, ὅτι θὰ εἴσθε, ἔτοιμος εἰς τὴν μίαν ὥραν καὶ ἦλθον.»

Βλέπων ὁ ἐκτελεστής, ὅτι ἠθελεν εἶσθαι μάταιον νὰ ὀμιλῇ μετὰ τοῦ νεανίου, ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, καὶ συνέταξε γραμματίον διὰ πέντε χιλιάδας ταλλήρων. Ἐπειτα γράφας ἀπόδειξιν τακτικὴν, ἐπρότεινε εἰς τὸν Κάρολον νὰ τὴν ὑπογράψῃ. Ἐγγειρίζων δὲ εἰς αὐτὸν τὸ γραμματίον, εἶπεν, ἡ περιουσία σας εἶναι εἰς χρεώγραφα καὶ κτήματα. Τὰ κτήματα δίδουσι καλὸν εἰσόδημα, θὰ δὲ χρεώγραφα εἶναι ἀσφαλέστατα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Θὰ πωλήσω τινὰ ἐκ τούτων τῶν χρεωγράφων ἵνα συνάξω τὴν ποσότητά, τὴν ὅποιαν τώρα θὰ σὰς πληρώσω.»

«Θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τούτου ἄλλοτε,» εἶπεν ὁ Κάρολος, διακόπτων τὸν κύριον Χάρδην σχεδὸν ἀποτόμως, καὶ στρέψας τὰ νῦτα ἀπῆλθεν.

Ὁ Κάρλος δὲν ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τεύου. Ἦλθεν ἡ δεκάτη, ἡ ἑνδεκάτη, ἡ δωδεκάτη, μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἀκόμη αὐτὸς ἦτον ἀπών. Δὲν ἦτο καινοφανὲς δι' αὐτὸν νὰ μείνῃ ἔξω τόσον ἀργὰ τὴν νύκτα. Ἐνόουν σπανίως ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν πρὸ τῆς ἑνδεκάτης, ἢ τῆς μιάς μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ἡ κυρία Ρεϊνόρου δὲν κατεκλίθη ὡς τὸ συνήθως. Γινώσκουσα ὅτι ὁ υἱὸς τῆς εἶχε ζητήσει καὶ πιθανῶς λάβει πέντε χιλιάδας ταλλήρων, εὐρίσκειτο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπαυθῇ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ. Πρὸ πολλοῦ πάντες οἱ τοῦ οἴκου, ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐκοιμῶντο βαθῶς, αὐτὴ δὲ ἐκάθητο ἀνυπομόνως περιμένουσα, ἢ περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, μετὰ τεταραγμένου πνεύματος, καὶ βαρυαλγούσης καρδίας, ἢ ἵστατο κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀκροαζομένη προσεκτικῶς τὸν ἦχον τῶν γνωστῶν αὐτῇ βημάτων του· αὐτὴ ἦτον ἡ λυπηρότερα νύξ ἐξ ὅσων αὐτὴ ποτε διήλθεν. Ἐφρατάζετο, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἵστατο εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς ὀρυμνικοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐκινδύνευε νὰ παρατυρῆθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ἀλλ' ὅσον ἀδύνατοι καὶ ἀν ἦσαν αἱ χεῖρες τῆς, ἐφρατάζετο ὅτι αὐτὴ ὄφειλε νὰ τὸν ἀρπάξῃ, καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου.

Ἦσαν σχεδὸν δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ Κάρλος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰσῆλθε δὲ ἀνοιχτὰς δι' ἰδίας κλειδὸς, καὶ ἔνευξεν τὰς κλίμακας ἐνῶ δὲ διήρχετο τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς του, αὐτὴ ἀνοίξατα τὴν θύραν, ἐστάθη εὐπρόσθετός του.

«Ἦλθε, πολὺ ἀργὰ, υἱέ μου,» εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ σοβαρᾶς. Αὐτὸς προσεπάθει νὰ περάσῃ ἀλλ' αὐτὴ βέβαια τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

«Ἐλθέ,» τὸν εἶπε, αἰεὶ τὸ δωμάτιόν μου, ἔχω τι νὰ σὲ εἶπω.»

Ὁ νέος ἠκολούθησε τὴν μητέρα του, ἐπιστρέφουσαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἥτις σύρασα αὐτὸν εἰς ἀνάκλιτρον, ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐκύτταζε προσεκτικῶς τὸ πρόσωπόν του, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ φωτὸς τοῦ δωματίου τῆς· οὗτος ὅμως δὲν τὴν ἔβλεπε μετὰ σταθερότητος, ἀλλὰ μὲ βλέμματα περιπλανώμενα, προσπαθῶν νὰ ἀποφύγῃ τὸ πρόσωπόν τῆς.

«Κάρολε,» εἶπεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, μὲ τρόπον ἐκφραστικόν, «εἶσαι εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους σήμερον, ἀλλ' εἶμαι εἰσέτι μήτηρ σου, καὶ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν εὐτυχίαν σου περισσότερο ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Καὶ τώρα, ὡς μήτηρ σου, δύναμαι νὰ σὲ ἐρωτήσω πῶς ἦσο σήμερον, καὶ τί ἔκαμες τὰς πέντε χιλιάδας ταλλήρων, τὰ ὅποια ἔλαβες παρὰ τοῦ κυρίου Χάρδης;»

Ὁ Κάρλος θυμωθεὶς ἀμέσως ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλιτροῦ, καὶ ἀπεκρίθη μετὰ βιαίας φωνῆς: «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ κἀμνωσι τοιαύτας ἐρωτήσεις, μητέρα! ἔκαμον καλὴν χρῆσιν τούτων τῶν χρημάτων, τὰ διέθεσα πολὺ καλά.»

«Διὰ τοῦτο, Κάρολε, δὲν πρέπει νὰ διστάζης, ἵνα μὲ εὐχαριστήσῃς ὡς πρὸς τοῦτο.»

«Ὀλίγον μὲ μέλλει νὰ σοὶ εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη ὁ νέος, τραχύτερον καὶ θορυβώδεστερον, μάθε δὲ ἀπαξ διὰ πάντα, ὅτι δὲν θέλω νὰ κατηχῶμαι ἢ νὰ διδάσκωμαι, ἢ νὰ ἀναμιγνύηται τις εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, εἶμαι ἀρκετὰ ἠλικιωμένος, καὶ γνωρίζω νὰ διευθύνω ἐγὼ τὰς ὑποθέσεις μου.»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἐγένετο πολὺ ὠχρὸν καὶ ἐπανελημμένως ἔλαβε τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ὡς ἐάν ἐπνίγετο. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἔμειναν σιωπηλοὶ, ὁ τελευταῖος ἐγερεθεὶς ἐξῆλθε, τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς του, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, καὶ μετέβη εἰς τὸ ἰδικόν του. Ἀμα οὗτος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἡ μήτηρ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτροῦ, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν με τὰς χεῖρας τῆς. Μία ὥρα παρήλθε καὶ αὐτὴ ἐκεῖτο εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, ὡς ἐάν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο ἐμπλῆς φόβου καὶ ἀδύνης ἐνεκα τοῦ ὑπνωτικοῦ ἐκείνου ποτοῦ Μαντιωδὸς τρόπον τινα προσήγετο ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἔως οὗ ἡ μεγάλη πικρία τῆς ἀγωνίας τῆς παρελθούσης τὸν νοῦν τῆς, καὶ ἐδυσθίσθη εἰς μελαγχολικὴν τινα καὶ καρδιαλγῆ ἀναισθησίαν, ἐν ἣ μολὶς παρετῆρει τὸν χρόνον, ὅστις παρήρχετο. Τὸ πρῶτ' εὐρεθὴ ἐξῆπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ κοιμωμένη.

Ὅτε ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς συννητήθησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ προγεύματος, μεγάλη διάστασις καὶ προφύλαξις ὑπῆρχε μεταξύ αὐτῶν, ἢ ἡ μὲν κυρία Ρεϊνόρου προσεπάθει νὰ διαβρῆξῃ, ὁ δὲ Κάρλος διετῆρει σταθερῶς. Οὗτος ἦτο τώρα ἀνὴρ, κάτοχος περιουσίας, τὴν ὅποιαν ἠθελε νὰ μεταχειριζομένη ὅπως ἡ χριστιανὴ καὶ ἡ κλήσις τῶ ὑπὲρ ἄλλων, διὰ τοῦτο δὲν ἠθελε νὰ ἀναμιγνύηται οὐδὲ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, τοῦδ' αὐτῇ ἢ

μήτηρ του. Ἡ κυρία Ρεϊνόρου προσεπάθει νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ὀμιλίαν τῆς χθεσινῆς νυκτός, ἀλλ' αὐτὸς προσεποιεῖτο, ὅτι δὲν ἐνόει, καὶ ὅταν αὐτὴ ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ ἀντικειμένου, τὴν διέκοψεν ἀμέσως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κάρλος Ρεϊνόρου ἤρξατο τοῦ βίου του, λαβὼν τὸ ἐξ ἐξήκοντα χιλιάδων ταλλήρων κληροδοτήματός του.

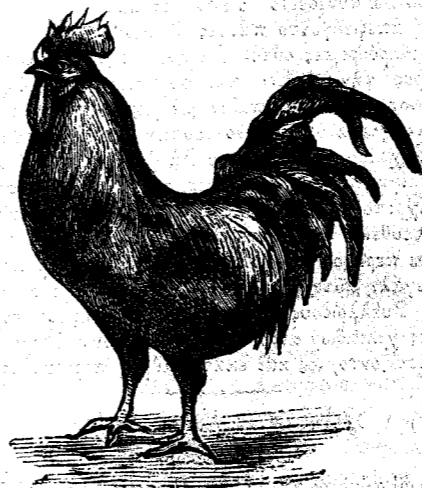
Πολλοὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς εὐτυχέστατον νέον. Ἐάν τούτο ἦτο ἀληθὲς ἢ ὄχι, τὰ ἐπόμενα θέλουσι τὸ ἀποδείξει.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Ο ΠΑΛΗΣ ΙΤΑΛΟΣ

ΚΡΟΤΩΝ τὸ ὄργανον πρὸς τέρψιν περιφέρεται ζητῶν ἐλεημοσύνην. Οἱ παῖδες θεῶνται ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ λαμβάνουσιν συμπάθειαν δι' αὐτὸν, λέγοντες τις οἶδε ἐάν οὗτος, θεωρῶν ἡμᾶς μετ' ἀγάπης, δὲν ἀνακρινῆσκειται ἴσως, τῶν ἰδίων του τέκνων. Καὶ συμβούλιον λαβόντες κατέθεσαν τὸ δεκάλεπτον ὅπερ ἕκαστος εἶχεν καὶ τὸ ἔδωκαν εἰς αὐτόν.

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Ὑπὸ τίνα ἐποψίν ἐξετάζεται ἐνταῦθα ὁ ἀλέκτωρ.— Διάφοροι αὐτοῦ παρὰ διαφόρους λαοὺς ὀνομασίαι.— Ἡ Τάναγρα πόλις ἀλεκτόρων.— Πόθεν γίνεται ἡ λέξις ἀλέκτωρ.— Διὰ τί ὁ ἀλέκτωρ ἐξ ὄντος λογικοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ ὀμώνυμον πτηνόν.

ΔΕΝ πρόκειται νὰ πραγματευθῶμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἀλεκτορος ὑπὸ φυσιολογικῆν ἐποψίν. Διότι τίς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζει τὸ ὄραϊον καὶ ὑπερήφανον καὶ γενναῖον κατοικίδιον πτηνόν, τὸν ἀλέκτορα; Ποῖος ἐξ ὑμῶν δὲν ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ἐστεμμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, τοὺς πυρῶδεις ὀφθαλμούς του, τὸ θαρραλέον ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ τὴν ἐμφυτον αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας ὀρμὴν; Τίς δὲν γνωρίζει τὴν μεγάλην αὐτοῦ φροντίδα καὶ μέριμναν ὑπὲρ τῶν ἀλεκτοριδῶν, τὰς ὁποίας ὀδηγεῖ, ὑπερασπίζεται, προσκαλεῖ, ἀπειλεῖ καὶ ἀπομακρυνόμενος ἀναζητεῖ; Δὲν πρόκει-

ται λοιπὸν νὰ περιγράψωμεν τοῦ σουλτάνου τούτου τῶν ὀρνιθῶν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀλλὰ πρόκειται νὰ διαλάβωμεν α) περὶ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ὀνομασιῶν παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἑλλησι καὶ πῶς ἐξ ὄντος λογικοῦ ἐγένετο πτηνόν. β) πόθεν ἦλθον οἱ ἀλέκτορες εἰς τὴν Εὐρώπην. γ) τίνας σύμβολον ἦτο παρ' Ἑλλησι καὶ Ῥωμαίοις καὶ πῶς θεωρεῖται καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ δ) πόθεν εἰσῆχθη ἢ συνήθεια τοῦ τιθεῖν ἀλεκτορας ἐπὶ τῶν κωδωνοστασιῶν, πύργων καὶ δημοσιῶν οἰκοδομῶν. Περὶ τούτων καὶ ἄλλων πολλῶν πρόκειται νὰ διαλάβωμεν.

Α.

Αἱ διαφοραὶ παρὰ διαφόροις λαοῖς ὀνομασίαι τοῦ ἀλεκτορος εἶνε κυρίως ὀνοματοπεποιημέναι, ἐδόθησαν δηλ. ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ κο-κο-κο, δι' ἧς συνήθως καλεῖ τὰς ὀρνιθας ἢ ἀλεκτορίδας. Οὕτως οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσιν αὐτὸν coq, οἱ Ἀγγλοὶ cock ἐπίσης, οἱ Ἄλβανοὶ cocosteh καὶ ἡμεῖς καλοῦμεν αὐτὸν κόκορον καὶ κόκοτον. Περιέργον δὲ εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῇ Σανσκριτικῇ λέγεται kukuta, ἥτις εἶνε καθαρῶς ὀνοματοπεποιημένη. Κατ' ἀποκοπὴν ἡμεῖς ἐσχηματίσαμεν τὸ θηλυκὸν κόκα, ἐννοοῦντες τὴν ὀρνιθα.

Ἡ λατινικὴ λέξις gallus, ἐξ ἧς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἰταλίας ἐσχηματίσθη ἡ gal, galh, gallo, jal, jan, galina καὶ gallina, ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ σανσκριτικῇ, ἐν ᾧ αἱ λέξεις gri, gar, gal σημαίνουσι τὸ ἄδεν. Ἐκ τῶν λέξεων τούτων ἐσχηματίσθησαν ἄλλαι σανσκριτικαί, ζενδικαί, γερμανικαί, κελτικαί καὶ σλαβικαί δηλοῦσαι τὴν βοήν, τὸν θόρυβον. Ἐκ τῆς σανσκριτικῆς ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ περσικὴ λέξις gál δηλοῦσα πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν βοήν, τὸν θόρυβον.

Γνωρίζετε, ὅτι ἐν Βοιωτίᾳ ὑπῆρχε πόλις τις ὀνομαζομένη Τάναγρα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ἐπὶ φιλοπονίᾳ καὶ εὐεξίᾳ καὶ οἱ ἀλέκτορες αὐτῆς ἦσαν ὀνομαστοὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ πρὸς τὰς μάχας θάρρος. Ὅθεν ἡ φράσις ὄρισ Ταναγραϊκός, δηλοῦσα ἀλέκτορα ἀνδρείον καὶ μάχιμον. Ἄν καὶ ἡ γνώμη σοφοῦ τιμῶς, τοῦ Βοχάρτου (Bochart) δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθή, ἀναφέρομεν ὅμως αὐτὴν χάριν περιεργίας. Κατ' αὐτὸν ἡ πόλις κατακίσθη ὑπὸ Φοινίκων τὸ πρῶτον καὶ ὀνομάσθη Tarnegol, ἐξ ἧς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἡ Τάναγρα. Tarnegol, λέγει, ἐσήμαινε πόλιν ἀλεκτόρων καὶ ὁ Ταναγραῖος ἐλαμβάνετο συνώνυμον τοῦ ἀλεκτορος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ «ἀντὶ τοῦ Σαμίου Ταναγραῖος (δηλ. ἀλεκτροῦν) ἀναπέφηνας».

Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἡ πόλις ἐσήμαινε τόπον λέβητος, χαλκείου, ἀγγείου χαλκίνου.

Ἡ λέξις ἀλέκτωρ κατὰ τινὰς μὲν παράγεται ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ ῥήματος λέγω, τὸ κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι δηλοῦν καὶ σημαίνει ὁ ἀλέκτωρ, τὸ ζῶν ὅπερ δὲν ἀναπαύεται, δὲν κοιμᾶται, τὸ ἀκοίμητον. Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ ἀλέκτωρ ἐκλήθη οὕτω, διότι

εγείρει ημάς εκ του λέκτρου, τούτέστιν εκ τής κλί- νης. Αν ή λέξις έχη σχέσιν προς τὸ ήλέκτωρ και ήλεκτρον ἐξ ἀνάγκης υποτίθεται ὅτι δὲ αὐτοῦ ἐδή- λουν οἱ Ἕλληνας τὸ ζῶον τὸ ἔχον λάμποντας, πυρῶ- δεϊς ἀφθαλμούς.

Και ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἀναμασιῶν τοῦ ἀλέκτο- ρος. Ἀλλὰ πῶς ὁ ἀλέκτωρ ὄν λογικὸν μετεμορφώθη εἰς πτηνόν; Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ὡς ἐπλασαν ὅτι ἡ Φιλο- μήλα μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα, ἡ Πρόκη εἰς ἀη- δόνα και ὁ Τηρέυς εἰς ἐσποπία (Τζαλαπτενόν) ὡς ἐμυ- θολόγουν ὅτι ἡ Ἀλκυόνη μετεμορφώθη εἰς τὸ ὀμῶνυ- μον πτηνόν και ὁ Κηϋξ εἰς τὸ θαλάσσιον πτηνόν τὴν κολυμβίδα ὡς και περὶ ἄλλων πολλῶν πτηνῶν ἠρέ- σκοντο πλάττοντες ὅτι ἐξ ἀνθρώπων ἐγένοντο τοι- αῦτα, οὕτω και περὶ τοῦ ἀλέκτορος ἐμυθολόγησαν ὅτι ὄν λογικὸν πρότερον ὄν μετεμορφώθη εἰς τὸ ὀμῶνυμον πτηνόν ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ὅστις ἐτιμώρησεν οὕτως αὐτόν, διότι ταχθεὶς ποτε νὰ μὲν ἄγρυπνος φύλαξ και νυστάξας ἐκοιμήθη. Ὁ ἀλέκτωρ ἔκτοτε παθῶν και φοβούμενος τὸν κύριον αὐτοῦ μένει καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν και ἐγρηγορῶς και καθ' ἑκάστην ὥραν κράζων, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν πρωΐαν. Τούτο, ὡς εἴ- δομεν, δηλοῖ και αὐτὸ τὸ ὄνομά του, ἐμφαίνων τὸ μὴ κοιμώμενον, τὸ ἐγρηγορῶς ζῶον.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κύριε συντάκτα τῆς «Ἀθηναϊδος».

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Α'. Αὐγούστου τοῦ ε. ε. τῆς ἐξαιρέτου και κοινωφελούς ἐφημερίδος ταύτης ἐν σε- λίδι 149 ἐν ταῖς ποικίλοις ἀναφέρετε ὅτι «παρὰ διακεκριμένου ἱατροῦ συγκιστάται εἰς τοὺς λοουμένους ἢ ἐμφραξίαι διὰ βάμβακος τῶν ὕτων διότι παρε- τηρήθη ὅτι ἐν θεραπευτηρίῳ τῶν ὕτων ἑκατοντάδες κάθε ἐποχῆν ἐπισκέπτονται τὸ κατάστημα βλαφθέν- τες ἐκ τῶν λουτρῶν.»

Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι νέα παρατήρησις, και ἀναρ- μοδίως θεωρεῖτε ὡς ἴδιον τοῦ διακεκριμένου εὐρωπαϊοῦ ἱατροῦ διότι καλῶς ἐγνώριζον τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ὁ πρῶην καθηγητῆς τῆς Ἱατρικῆς κύριος Πύρλας ἐν τινι ἀρθρῳ περὶ θαλασσιῶν λουτρῶν δημοσιευθέντι ἐν τῇ ἐφημε- ρίδι τὸ «Μέλλον» μεταξύ πολλῶν σπουδαίων παρα- τηρήσεων λέγει ὅτι «οἱ ποιούντες θαλάσσια λουτρά πρέπει νὰ προσέχωσι ἵνα μὴ ἐν τοῖς ὡσι ἐμμερῆ ὕδωρ διότι βλάβη ἐκ τούτου τῇ ἀκοῇ ἐπιγίγνεται». Τοῦτο δὲ ἀναφέρει και ὁ ἀρχαῖος ἱατρός Ἀγαθίνος εἰς τὰ περὶ λουτρῶν ἀναφερόμενα αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ὀριδασίου.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ἐλαία ἐφύτεύθη ἐν Κελλιφορνία και τῇ μεσημβρινῇ Καρολίνη μετ' ἐπιτυχίας, ἀλλ' ὅμως και πρὸς παραγωγὴν προϊόντος χάριν ἐμπορίας. Τὰ ὑπουργεῖον ὅμως τῆς Γεωρ- γίας ἐν Ἀμερικῇ παροτρύνει εἰς τὴν φύτευσιν τῆς ἐλαίας ὡς μέρους τῆς ἀμερικανικῆς παραγωγῆς. Ἐξέδωκε μάλι- στα και ἐντύπος ὁδηγίαν πρὸς καλλιέργειάν τοῦ δένδρου τούτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Βλάσς πορίζεται τὸ ἐν τρίτον τῶν εἰσοδημάτων τῆς.

* * * Καὶ ἡ παραγωγή μετάξης ἤρξατο ἐπιδιωκομένη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1876, ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Ἀλάσκας. Διὰ τί λέγουσιν οἱ ἀμερικανοὶ τὰ 6.000,000 δολλάρια τὰ ὁποῖα δίδωμεν εἰς τὴν εἰσαγομένην μετάξαν νὰ μὴ τὰ ὠφελῆται ὁ τόπος. Κατὰλλήλος γὰρ πρὸς φύτευσιν μωρεῶν ἀγοράζε- ται ἀντὶ 4 ἕως 20 δολλάρων τὸ ἄκρον (2 3/4 στρέμματα) και ἄγροι μέχρις εἰκοσιν ἀκρῶν ἢ και διλιγώτερον δύνανται νὰ δίδωσιν ἐργασίαν και διατήρησιν εἰς ὀλοκλήρον οἰκο- γένειαν.

* * * Ἀναποκριτῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος γράφει ἐκ Κύ- προῦ ὅτι διεραγνύει Ἕλλην γίνωσκοντὴν Ἀγγλικὴν ἐξή- τησεν παρ' αὐτοῦ 10 σελ. τὴν ἡμέραν και τὴν τροφήν και κατοικίαν του. Ἡ ἀπαίτησις ἐφάνη εἰς τὸν Ἀγγλον ὑπερ-βολικὴ και δὲν τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

* * * Δι' ἐν δωμάτιον μικρὸν και στενόχωρον με μίαν κλίνην και οὐδὲν ἕτερον ἐπιπλον ἐν Ἀθρνακί ἐξητήθη ἐνοί- κιον ἐξ σελλινία τὴν ἡμέραν.

* * * Τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀδάμαντων τῆς πρῶην βασιλείσσης τῆς Ἰσπανίας Ἰσαβέλλας ἀπέφερε πῶσον τριῶν και ἡμίσεως ἑκατομ. φράγκων. Οἱ ἀδάμαντες ἐνὸς διαστή- ματος μόνον ἠγοράσθησαν παρὰ διαφόρων ἀντὶ τοῦ ποσοῦ 166,615 φρ.

* * * Ἡ Ἱερουσαλήμ ἔχει ἐν συνόλῳ κατοίκους Ἰουδαίους περὶ τὰς 13,000, ἧται περὶ τὸ τρίτον ὀλοκλήρου τοῦ πλη- θυσμοῦ.

* * * Ἡ δὲ ῥοδρομὸς περὶ τὴν γῆν. Ἀμερι- κανικῆ τις ἐφημερίς προτείνει σχέδιον σιδηροδρόμου, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ συνδεῖτο ὁ παλαιὸς πρὸς τὸν νέον κόσμον, οὕτω δὲ θ' ἀπεφεύγοντο πάντες οἱ κινδῶνοι τοῦ Ἀτλαντι- κοῦ. Ὁ σιδηροδρόμος οὗτος θὰ ἦεν τὴν ἀμερικανικὴν ἡ- πείρον πρὸς τὴν Ἀσίαν και Εὐρώπην σιδηροδρόμος ἐκ Βασιγκτῶνος ἐπὶ Περρούπολιν, με μόνον διάστημα 40 μι- λίων ὕδατος μεταξύ τῶν δύο τούτων μεγάλων πόλεων τοῦ νέου και ἀρχαίου κόσμου, ἄσπερ θὰ ἦτο ἡ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτη- ρίου ὁ «Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας» ἐπὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἡ- πείρου μέχρι τοῦ «Ἀνατολικοῦ ἀκρωτηρίου» ἐπὶ τῆς Ἀσια- τικῆς κατευθεῖαν ἀπέναντι τὸ ἐν τοῦ ἕτερου. Τὸ διάστημα τοῦτο εἶναι περίπου ὅσον και τὸ ἀπὸ τοῦ Δόβερ εἰς Καλαί. Ἐὰν ἡ μεγάλη αὕτη ὄσος ἦναι νὰ κατασκευασθῇ ὁ κιν- δυνος τοῦ Σουελῶδου Ἀτλαντικοῦ θ' ἀπεφεύγετο, και ἐ- κατοπτάδες γιλιῶν ἀνθρώπων και γυναικῶν και παιδῶν ἐτη- σίως θὰ ἐσώζοντο, ὡς και ἑκατομμύρια περιουσίας.

Ἀδεις Διήγηματος ΙΑ'

Ἰθρως—ὑδωρ.

Ἔλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Γ. Α. Γρηγοριάδης και ὁ καλὸς στοιχειοθέτης τῆς «Ἀθηναϊδος» Ἀνδρέας Λαδιανός.

Ἀδεις Γρίφου 7.

Ε—ρις—Κεα—σι—μυ—ον—ια—μυς—ητα
Ἔρις και ἀσυμφωνία μιστῆ.

Ἔλυσαν δ' αὐτὸν οἱ κκ. Κωνσ. Γ. Χριστοφῆς, Δ. Ρω- μαϊδῆς και Γ. Α. Γρηγοριάδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΒ'.

Με τὰ πρῶτὰ μου τὰ δύο
μίαν νῆσον σχηματίζω,
νῆσον ἠρωϊκωτάτην.
Ἐπαρχίαν με τὰ ἄλλα
δύο μου προσδιορίζω
τῆς Τουρκίας ἐγγυτάτην.

Ἐν συνόλῳ εἶμαι νῆσος
ὄχι στεῖρα σοφῶν νόων
ἀλλὰ ἀγνος ἠρώων.

Γ. Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ.